

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ จะเกิดขึ้นก็ด้วยการขยายกำลังการผลิตสินค้าและบริการในระยะยาว ซึ่งสามารถวัดได้จากการเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์ประชาชาติ และจะทำให้รายได้เฉลี่ยต่อบุคคลสูงขึ้น ระดับความเป็นอยู่ของประชากรโดยส่วนรวมสูงขึ้น การที่ประเทศจะสามารถผลิตสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นได้ก็จะต้องมีปัจจัยการผลิตเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งนักพัฒนาเศรษฐกิจได้ให้ความสำคัญต่อการลงทุนเป็นอย่างมาก เพราะจะเป็นตัวแปรสำคัญของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่กำลังเร่งรัดพัฒนา ที่ต้องการพัฒนาเศรษฐกิจให้เจริญก้าวหน้าในเวลาอันรวดเร็ว

ประเทศที่กำลังเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจ จึงให้ความสนใจต่อการลงทุนเป็นพิเศษ และทุ่มเทการลงทุนในทุกด้าน โดยใช้เงินทุนภายในประเทศ ซึ่งก็ได้มาจากการออมของคนในประเทศนั่นเอง แต่เนื่องจากความต้องการลงทุนมีมากเกินไปกว่าเงินออมภายในประเทศจะรองรับได้ วิธีการที่นิยมกันทั่วไปก็คือ การดึงดูดเงินทุนจากต่างประเทศเข้ามาชดเชย ซึ่งเป็นแนวทางที่ประเทศกำลังพัฒนาใช้แก้ปัญหาดังกล่าว แม้ว่าจะต้องลดหย่อนผ่อนปรนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ให้กับนักลงทุนจากต่างประเทศก็ตาม แต่ก็นับว่าเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว

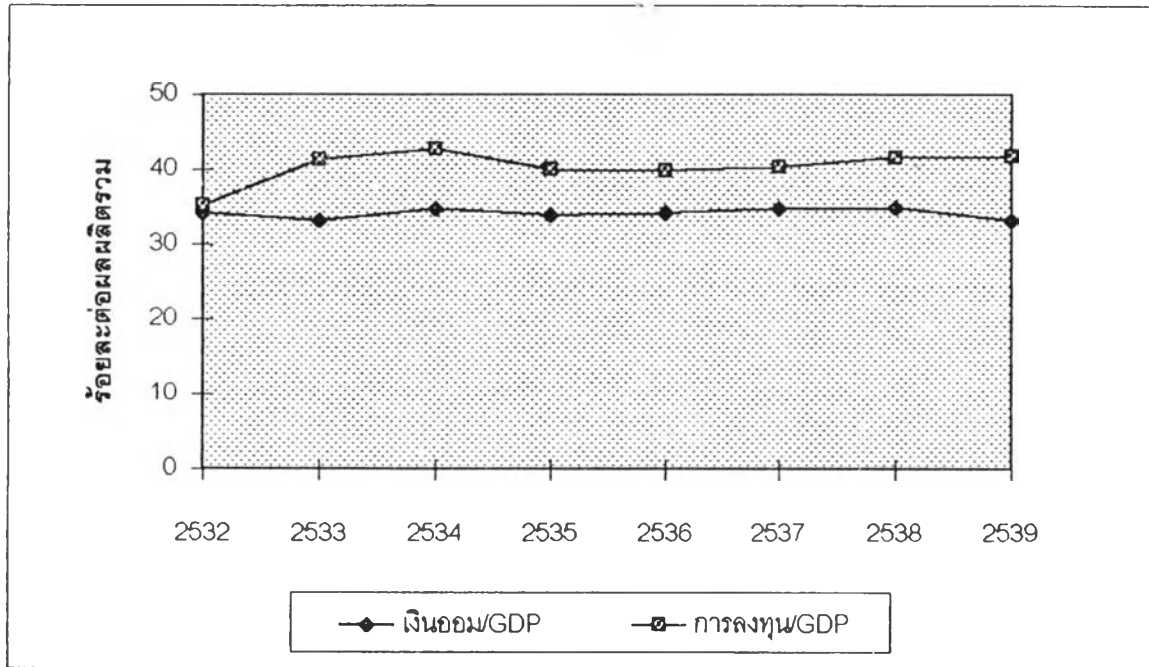
สำหรับประเทศไทยแล้ว เงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมาเป็นเวลานาน โดยในช่วงแรก ๆ เงินทุนไหลเข้าเป็นลักษณะเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ โดยอยู่ในรูปของเงินให้กู้ยืมและเงินให้เปล่าแก่ภาครัฐบาล ต่อมาเมื่อประเทศไทยมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจดีขึ้น ลักษณะของเงินทุนไหลเข้าได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างไปจากเดิม โดยอยู่ในรูปของเงินลงทุนโดยตรง และเงินให้กู้ยืมแก่ภาคเอกชนมากขึ้น เงินทุนจากต่างประเทศเหล่านี้ช่วยกระตุ้นให้เศรษฐกิจของประเทศขยายตัวในระดับสูง ทำให้โครงสร้างการผลิตและการลงทุนเปลี่ยนแปลงไป โดยก้าวไปสู่การผลิตภาคอุตสาหกรรมที่เน้นการใช้ปัจจัยทุนมากขึ้น

เนื่องจากเงินออมภายในประเทศเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งในการสนับสนุนการลงทุนและการผลิตภายในประเทศให้สามารถขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จากรูปที่ 1.1 แสดงสัดส่วนเงินออมต่อผลผลิตรวมและสัดส่วนเงินลงทุนต่อผลผลิตรวมระหว่างปี 2532-2539 จะเห็นได้ว่า เงินลงทุนเทียบกับผลผลิตรวมมีสัดส่วนที่สูงกว่าเงินออมเมื่อเทียบกับผลผลิตรวมโดยตลอด นั่นหมายถึงเงินออมภายในประเทศมีไม่เพียงพอกับความต้องการลงทุนภายในประเทศ ทำให้มีความต้องการเงินทุนจากต่างประเทศเพื่อนำมาใช้ในการลงทุนและการผลิตสินค้าในประเทศเพิ่มขึ้น และจากตัวเลขการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดของไทยหรือช่องว่างระหว่างการออมกับการลงทุนภายในประเทศที่เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ โดยในปี 2538 มีมูลค่าการขาดดุล 336,017 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 8.0 ของผลผลิตรวม และเพิ่มเป็น 371,083 ล้านบาทในปี 2539 หรือคิดเป็นร้อยละ 8.1 ของผลผลิตรวม (รูปที่ 1.2) ยิ่งทำให้ประเทศต้องพึ่งพาเงินทุนจากต่างประเทศมากขึ้นเพื่อชดเชยปัญหาการขาดดุลดังกล่าว

จากภาวะเศรษฐกิจการเงินของประเทศในปัจจุบัน โครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศที่พึ่งพาการส่งออกเป็นหลักควบคู่ไปกับการเร่งขยายฐานการผลิตการลงทุน ทำให้ต้องใช้เงินทุนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทางการเริ่มดำเนินมาตรการผ่อนคลายทางการเงินตั้งแต่ปี 2532 ทำให้เงินทุนจากต่างประเทศไหลเข้าออกได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ส่งผลดีกับประเทศในแง่ของการเป็นแหล่งเงินทุนเพื่อการพัฒนาประเทศและช่วยเสริมสภาพคล่องในระบบ แต่เมื่อดูถึงเงินทุนที่ไหลเข้าจากต่างประเทศแล้วพบว่าส่วนใหญ่เป็นเงินทุนประเภทการก่อหนี้ระยะสั้นเป็นส่วนใหญ่

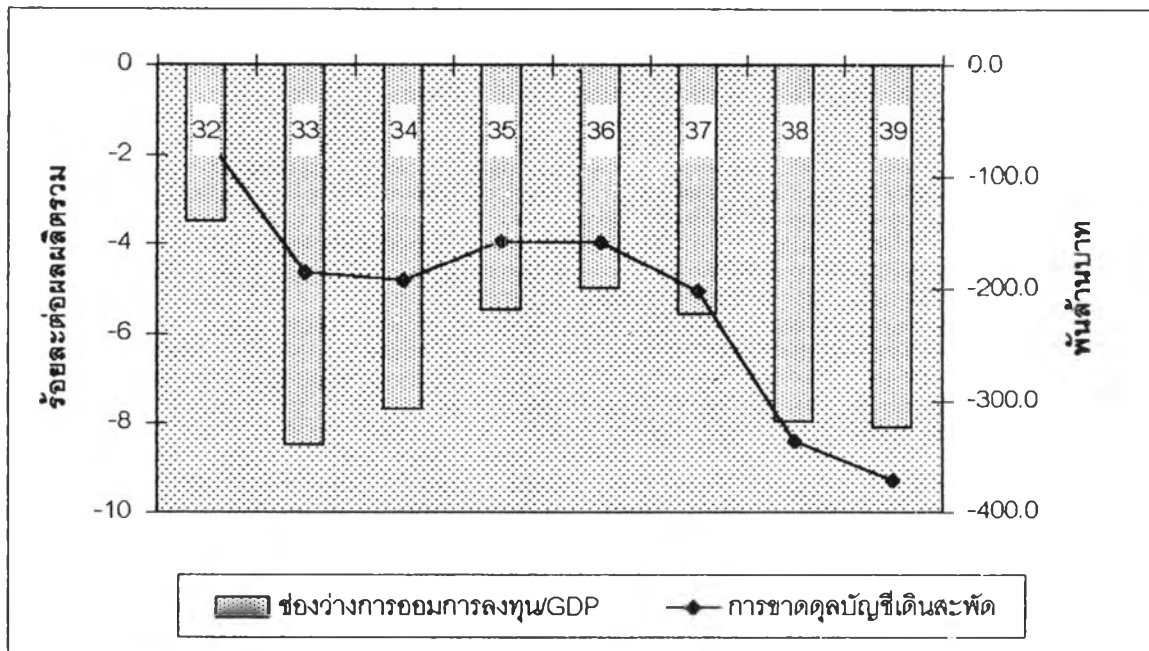
โดยตัวเลขเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศภาคเอกชนได้มีปริมาณเพิ่มขึ้นตามลำดับ จากรูปที่ 1.3 ในขณะที่การนำเข้าเงินทุนจากต่างประเทศของภาครัฐบาลมีสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับภาคเอกชน เนื่องจากภาครัฐมีการกำหนดเพดานการก่อหนี้ต่างประเทศเอาไว้ ขณะที่ภาคเอกชนมีการนำเข้าเงินทุนจากต่างประเทศมากขึ้นจากมาตรการผ่อนคลายทางการเงินและวิเทศธนกิจ และเมื่อพิจารณาประเภทของเงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศในส่วนของภาคเอกชนที่สำคัญ ดังในรูปที่ 1.4 แล้วเห็นว่า ระหว่างปี 2532-2533 เงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศจะอยู่ในรูปของเงินลงทุนโดยตรงเป็นสำคัญ โดยมีปริมาณสูงสุดในปี 2533 ถึง 61,118 ล้านบาท โดยเงินลงทุนโดยตรงส่วนใหญ่มาจากญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นการย้ายฐานการผลิตมายังประเทศไทย เนื่องจากเห็นว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตสินค้าโดยมีต้นทุนที่ต่ำกว่าเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ภายหลังจากการดำเนินมาตรการผ่อนคลายทางการเงิน เงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศในรูปของเงินกู้ยืมจากต่างประเทศได้มีบทบาทสำคัญมากขึ้น และมีปริมาณเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศมีปริมาณสูงสุดในปี 2534 ถึง 143,707 ล้านบาท อย่างไรก็ตามในปี 2536 เมื่อทางการอนุญาตให้ธนาคารพาณิชย์สามารถประกอบกิจการวิเทศธนกิจได้แล้วนั้น ปริมาณเงินกู้ยืมได้ลดลง

รูปที่ 1.1 แสดงสัดส่วนเงินออมต่อผลผลิตรวมและสัดส่วนการลงทุนต่อผลผลิตรวม
ระหว่างปี 2532-2539

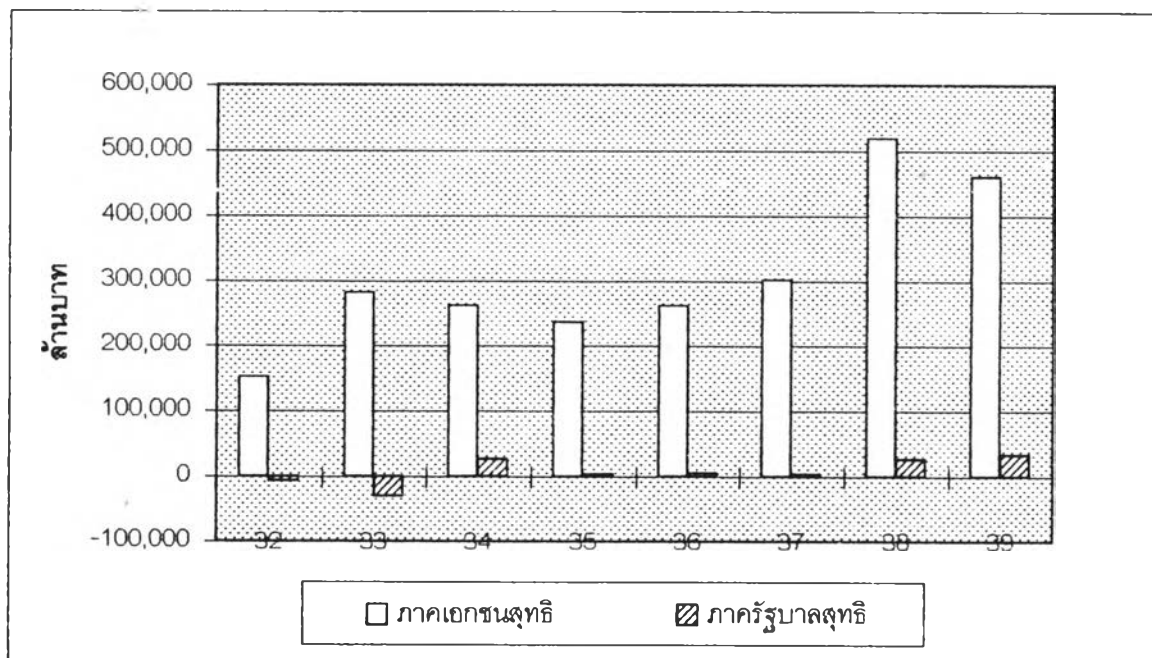
ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

รูปที่ 1.2 แสดงดุลบัญชีเดินสะพัดของไทยระหว่างปี 2532-2539

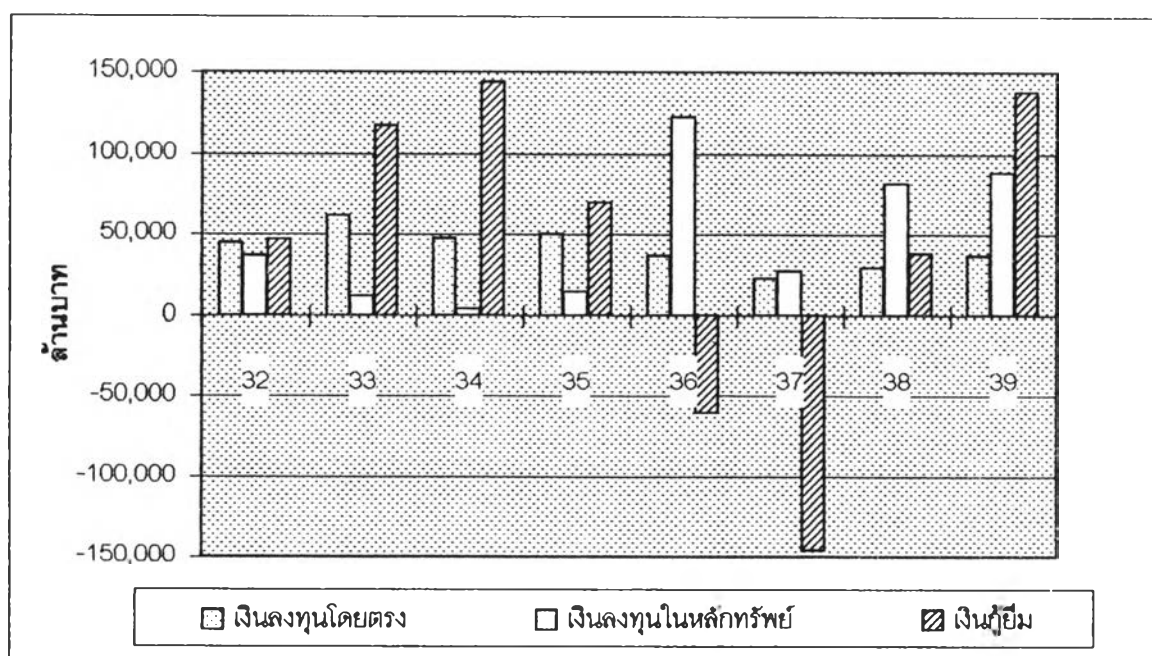
ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

รูปที่ 1.3 แสดงเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศภาครัฐบาลเทียบกับภาคเอกชน
ระหว่างปี 2532-2539

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

รูปที่ 1.4 แสดงเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เงินลงทุนในหลักทรัพย์ และเงินกู้ยืม
จากต่างประเทศระหว่างปี 2532-2539

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

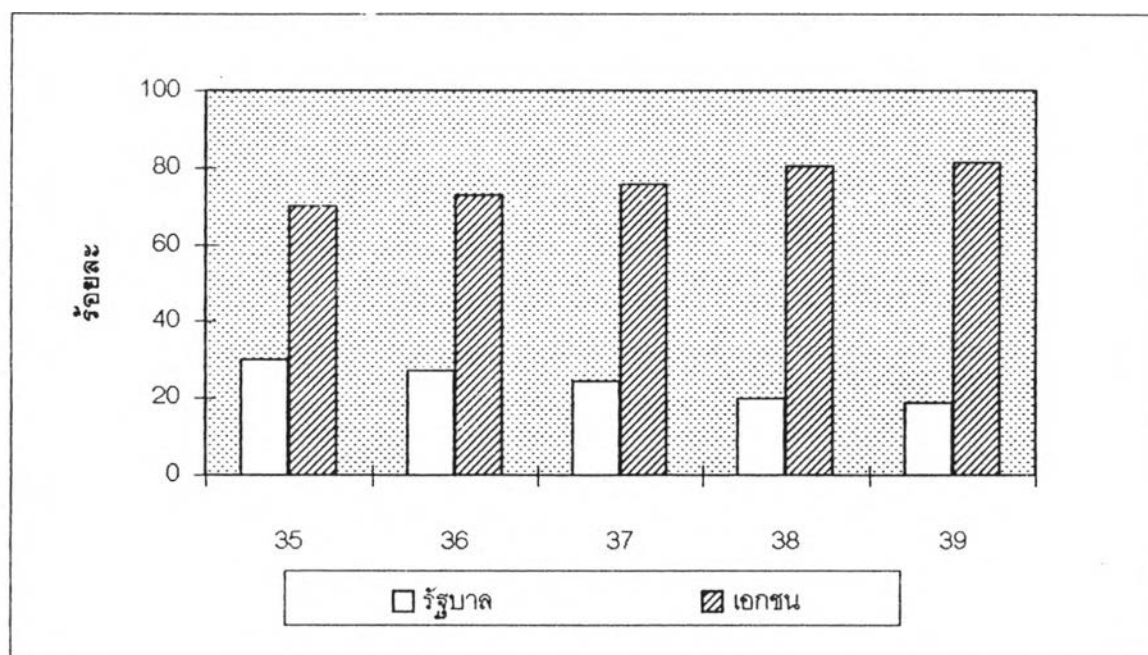
อย่างรวดเร็วจนกระทั่งเป็นการไหลออกสุทธิ ที่เป็นเช่นนี้เพราะภาคเอกชนที่กู้ยืมเงินจากต่างประเทศ ได้ทำการ refinance เงินกู้ยืมโดยใช้คืนเงินกู้กับต่างประเทศ แล้วหันมากู้ยืมผ่านกิจการวิเทศธนกิจ แทน โดยเสียดอกเบี้ยในอัตราที่ต่ำกว่าการกู้แบบเดิม

นอกจากนี้การเข้ามาแสวงหากำไรจากส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยของนักลงทุนต่างประเทศ โดยผ่านบัญชีเงินฝากของผู้มีถิ่นฐานนอกประเทศ (Non-Resident Baht Account) และผลตอบแทนจากการลงทุนในหลักทรัพย์ในรูปของ Portfolio Investment นั้นก็มีความสำคัญเช่นกัน เนื่องจากนักลงทุนเห็นว่าประเทศไทยมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ดี ประกอบกับการที่เงินทุนสามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรีมากขึ้น อีกทั้งอัตราดอกเบี้ยในประเทศก็อยู่ในระดับที่สูงเมื่อเทียบกับอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศ ก็เป็นสิ่งที่ดึงดูดให้มีเงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศมากขึ้น โดยเงินลงทุนในหลักทรัพย์มีปริมาณสูงสุดในปี 2536 ถึง 122,628 ล้านบาท

เมื่อพิจารณาเงินทุนนำเข้ามาจากต่างประเทศในรูปของการก่อก่อนนี้ พบว่ามีโครงสร้างที่เปลี่ยนแปลงไป โดยแนวโน้มของเงินทุนนำเข้ามาในรูปที่ไม่ก่อให้เกิดหนี้ (ได้แก่ เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เงินลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทตราสารทุน และเงินฝากในบัญชีเงินบาทของผู้มีถิ่นฐานนอกประเทศ) จะมีสัดส่วนที่ลดลงเรื่อย ๆ ขณะที่เงินทุนนำเข้ามาในรูปที่ก่อให้เกิดหนี้ (ได้แก่เงินกู้ยืมทั้งของภาคเอกชนและภาครัฐบาล) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามลำดับ จากการอนุญาตให้ธนาคารพาณิชย์ เปิดกิจการวิเทศธนกิจ และภาคเอกชนมีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจมากขึ้นทดแทนภาครัฐ ทำให้ความต้องการเงินทุนในภาคเอกชนสูงขึ้น กระตุ้นให้ภาคเอกชนนำเข้ามาเงินทุนในรูปที่ก่อให้เกิดหนี้สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว¹ จากรูปที่ 1.5 ที่แสดงสัดส่วนการก่อก่อนของภาครัฐบาลและภาคเอกชน พบว่าสัดส่วนการก่อก่อนของภาครัฐบาลมีแนวโน้มที่ลดลงตามลำดับ ขณะที่สัดส่วนการก่อก่อนของภาคเอกชนมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว และจากรูปที่ 1.6 แสดงรูปแบบการก่อก่อนของภาคเอกชน พบว่าในปี 2535 การก่อก่อนนี้โดยการกู้ยืมจากต่างประเทศโดยตรงของภาคเอกชน มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 80 ขณะที่การก่อก่อนนี้โดยผ่านทางธนาคารพาณิชย์ประมาณร้อยละ 20 ต่อมาในปี 2536 มีการอนุญาตให้ประกอบกิจการวิเทศธนกิจได้ ทำให้การกู้ยืมผ่าน BIBF มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 20 ของทั้งหมด และมีสัดส่วนที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่ปี 2536-2539 ในขณะที่การก่อก่อนนี้โดยการกู้ยืมโดยตรงของภาคเอกชนมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ

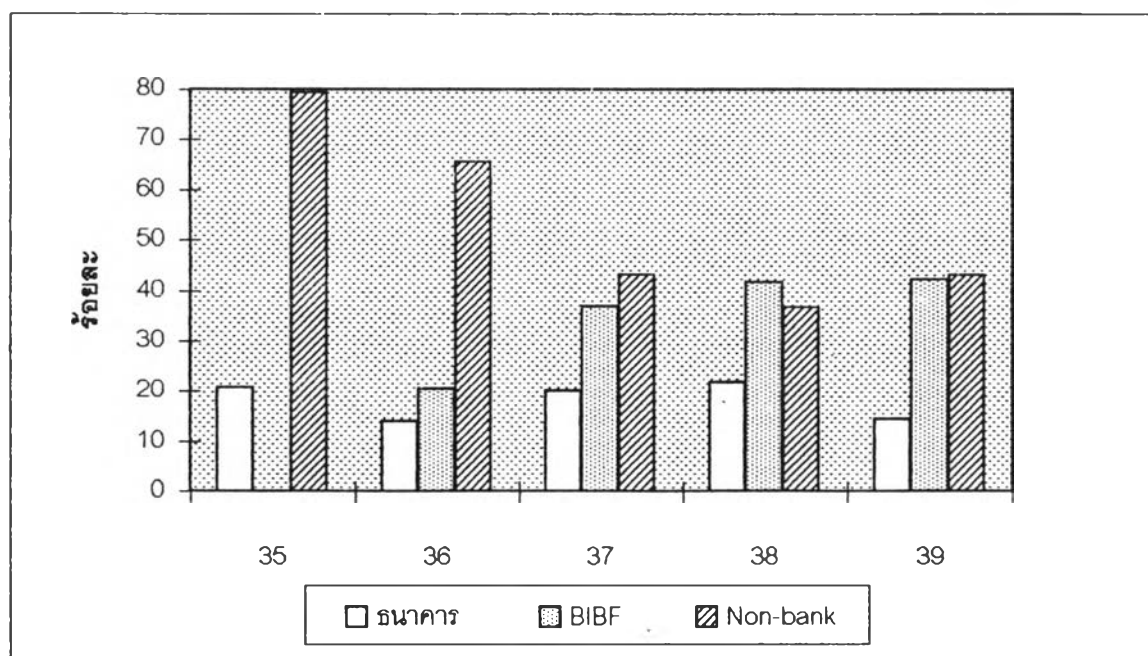
¹ การก่อก่อนกับต่างประเทศของภาคเอกชน กว่าครึ่งเป็นหนี้ระยะสั้นที่มีกำหนดชำระคืนภายใน 1 ปี โดยขยายตัวอย่างรวดเร็วระหว่างปี 2536-2538 โดยผ่านกิจการวิเทศธนกิจ การก่อก่อนนี้ส่วนหนึ่งถูกนำไปใช้ในการซื้อที่ดินและการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันนี้

รูปที่ 1.5 แสดงสัดส่วนการก่อหนี้ของภาครัฐบาลเทียบกับภาคเอกชนระหว่างปี 2535-2539

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

รูปที่ 1.6 แสดงสัดส่วนการก่อหนี้ต่างประเภทภาคเอกชนระหว่างปี 2535-2539 ราชอาณาจักร

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ที่กล่าวมาชี้ให้เห็นว่าเศรษฐกิจการเงินของประเทศในปัจจุบัน จากที่ทางการมีนโยบายเปิดเสรีทางการเงิน ส่งผลให้มีปริมาณการเคลื่อนย้ายเงินทุนสุทธิในระดับที่สูง ไม่เพียงแต่จะมีผลต่อการเงินภายในประเทศ แต่ยังส่งผลต่อการจัดการปัญหาการออมและการลงทุนในประเทศอีกด้วย ดังนั้นขนาด โครงสร้างของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ จึงได้เข้ามาเป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจอีกสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งในปัจจุบัน การนำเงินทุนจากต่างประเทศเข้ามาใช้ในการลงทุนปรับปรุงโครงสร้างการผลิตและการพัฒนาประเทศนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่ขาดดุลเงินออมและเงินลงทุนเช่นประเทศไทย อย่างไรก็ตามการพึ่งพาเงินทุนจากต่างประเทศจำนวนมากเป็นระยะเวลานานจะทำให้เกิดปัญหาตามมา

ในกรณีของประเทศไทย ตัวเลขการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดในระดับสูง และการกีดกันของภาคเอกชนกับต่างประเทศในระดับสูง ทำให้ประเทศมีหนี้สินเพิ่มมากขึ้น มาตรการที่สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศได้ดีที่สุดก็คือการลดการพึ่งพาเงินทุนจากต่างประเทศและหันมาเพิ่มระดับเงินออมในประเทศให้สูงขึ้น การใช้มาตรการด้านต่าง ๆ โดยภาครัฐเพื่อเร่งระดมเงินออมภายในประเทศ โดยรัฐบาลควรเป็นผู้นำด้านการออมพร้อมทั้งควรดำเนินมาตรการส่งเสริมการออมของภาคเอกชนอย่างจริงจังไปพร้อมกัน

งานศึกษาในครั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นการศึกษาในเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการวัดและเปรียบเทียบระดับของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศทั้งก่อนและภายหลังการเปิดเสรีทางการเงิน โดยอาศัยการทดสอบจากแบบจำลอง โดยคาดหวังไว้ว่า เมื่อมีการเปิดเสรีทางการเงินและมีการผ่อนคลายมาตรการทางการเงินแล้ว การเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศจะมีระดับที่สูงขึ้นกว่าเมื่อก่อนเปิดเสรีทางการเงิน

นอกจากนี้ดังที่ได้กล่าวข้างต้น การนำเข้าเงินทุนจากต่างประเทศในปริมาณที่สูงได้ส่งผลกระทบต่อตัวแปรทางเศรษฐกิจที่สำคัญคือ การขาดดุลบัญชีเดินสะพัดที่เพิ่มสูงขึ้นซึ่งแสดงถึงความไม่เพียงพอของเงินออมภายในประเทศ ดังนั้นงานศึกษาในครั้งนี้อีกส่วนหนึ่งเป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศกับการลงทุนรวม การออมรวมในประเทศและการออมรายภาคเศรษฐกิจ เพื่อดูว่าเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศจะส่งผลกระทบต่อทิศทางใด โดยการออมรายภาคเศรษฐกิจนั้นศึกษาใน 4 ประเภท คือ การออมภาคครัวเรือน การออมภาคธุรกิจเอกชน การออมภาคสถาบันการเงิน และการออมภาครัฐบาล เพื่อจะได้ทราบผลกระทบที่มีต่อการออมแต่ละประเภทอย่างชัดเจน และใช้เป็นแนวทางเพื่อกำหนดนโยบายที่จะเป็นการช่วยส่งเสริมการออมภายใน

ประเทศให้เพียงพอกับการลงทุนภายในประเทศ และเอื้ออำนวยให้เงินทุนที่ไหลเข้าจากต่างประเทศ สร้างประโยชน์สูงสุดแก่ประเทศ

1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อวัดและเปรียบเทียบระดับของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ ทั้งก่อนและภายหลังการผ่อนคลายมาตรการทางการเงิน
2. เพื่ออธิบายโครงสร้างของเงินทุนนำเข้าจากต่างประเทศ และโครงสร้างการออมในประเทศภายหลังการผ่อนคลายมาตรการทางการเงิน
3. เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศกับการลงทุนรวม การออมรวมในประเทศและการออมรายภาคเศรษฐกิจ
4. เพื่อเสนอแนวทางการดำเนินนโยบายเพื่อส่งเสริมการออมภายในประเทศ

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การเปรียบเทียบระดับของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศนั้น เป็นการศึกษาเชิงประจักษ์ โดยการวิเคราะห์เชิงปริมาณจากแบบจำลองที่สร้างขึ้นโดย Haque and Montiel โดยอาศัยเครื่องมือทางเศรษฐมิติมาช่วยในการทดสอบ อาศัยการประมาณค่าจากแบบจำลองโดยวิธี Ordinary Least Square โดยแบ่งช่วงเวลาของการทดสอบออกเป็น 2 ช่วงคือ ก่อนที่จะมีการผ่อนคลายทางการเงิน ระหว่างไตรมาสที่หนึ่งของปี 2528 จนถึงไตรมาสที่หนึ่งของปี 2533 และภายหลังจากมีการผ่อนคลายทางการเงินแล้ว ระหว่างไตรมาสที่สองของปี 2533 จนถึงไตรมาสที่สี่ของปี 2539

ส่วนการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศกับการลงทุนรวม การออมรวมในประเทศและการออมรายภาคเศรษฐกิจ เพื่อดูว่าเงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศจะส่งผลกระทบต่อการลงทุนและการออมในประเทศในทิศทางใด เราจะสร้างแบบจำลองขึ้นโดยอาศัยแนวทางการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศกับการออมในประเทศของ Fry 's Financial Development Model in the Steady State ทางด้านเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศนั้น เนื่องจากเงินทุนไหลเข้าสุทธิแต่ละประเภทน่าที่จะมีความสัมพันธ์กันในลักษณะทดแทนกันได้ และภายหลังจากที่มีการเปิดเสรีทางการเงิน เงินทุนแต่ละประเภทมีแนวโน้มที่จะโอนย้ายระหว่างกันได้ ดังนั้นจึงศึกษาผลกระทบของตัวแปรเงินทุนไหลเข้าสุทธิในภาพรวม โดยจะแบ่งเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศออกเป็น 2 ส่วนคือ เงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศภาคเอกชน

กับเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศภาครัฐบาล การทดสอบเชิงปริมาณนั้นจะทำการประมาณค่าตัวแปรจากแบบจำลองโดยวิธี Two Stage Least Square โดยอาศัยข้อมูลรายปีระหว่างปี พ.ศ. 2518-2539

1.4 แหล่งที่มาของข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ สามารถหาได้จากหน่วยงานของภาครัฐบาล เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และจากหนังสือ International Financial Statistics Yearbooks

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการศึกษาในครั้งนี้ส่วนหนึ่งทำให้ทราบว่า เมื่อมีการผ่อนคลายมาตรการทางการเงิน และทำให้เงินทุนสามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวกมากขึ้นแล้ว ระดับของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศของไทยเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างก่อนและภายหลังการผ่อนคลายมาตรการทางการเงินจะมีค่าแตกต่างกันเท่าใด ส่วนการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนไหลเข้าสุทธิจากต่างประเทศกับการลงทุนรวม การออมรวมในประเทศและการออมรายภาคเศรษฐกิจนั้น ทำให้เราทราบผลกระทบที่มีต่อการลงทุนและการออมแต่ละประเภทอย่างชัดเจน และเพื่อให้ภาครัฐบาลและผู้ที่เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางการดำเนินนโยบายเพื่อส่งเสริมการออมภายในประเทศให้เพียงพอกับการลงทุนภายในประเทศ และเอื้ออำนวยให้เงินทุนที่ไหลเข้ามาสร้างประโยชน์สูงสุดกับประเทศ

1.6 ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้แบ่งออกเป็น 6 บท ดังนี้คือ บทที่หนึ่งจะกล่าวถึงที่มาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ในการศึกษา ขอบเขตของการศึกษา แหล่งที่มาของข้อมูล ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการศึกษา ในบทที่สองจะเป็นส่วนของแนวคิด ทฤษฎี และงานศึกษาที่เกี่ยวข้อง บทที่สามได้กล่าวถึงโครงสร้างของเงินทุนนำเข้าจากต่างประเทศและโครงสร้างเงินออมภายในประเทศ ภายหลังการผ่อนคลายมาตรการทางการเงิน บทที่สี่จะกล่าวถึงวิธีการศึกษาและแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา บทที่ห้าจะกล่าวถึงผลการศึกษาและการอธิบายผลการศึกษา บทที่หกเป็นบทสรุปงานศึกษาในครั้งนี้ ข้อเสนอแนะทางนโยบาย รวมทั้งข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการศึกษาต่อไป